



ת"פ 43929/04/17 - מדינת ישראל נגד סרגיי בללוב

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 43929-04-17 מדינת ישראל נ' בללוב

בפני
בעניין: כבוד השופט טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן ועו"ד הילה אליהוא המאשימה
נגד
סרגיי בללוב באמצעות ב"כ עו"ד וקסלר
הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירת חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") וכן בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק.

2. מעובדות כתב האישום אשר הוכחו עלה כי ביום 15/03/16, עת עלה המתלונן על רכב ההסעה, התלקח בינו לבין המתלונן ויכוח על רקע אי איסוף של המתלונן על ידי הנאשם, במהלכו הורה הנאשם למתלונן לרדת מרכב ההסעה בעוד המתלונן מסרב.

בהמשך, בסמוך לשעה 05:50, בעת שהמתלונן שהה מחוץ למפעל, פנה אליו הנאשם, הסתכל לעברו במבט מאיים ושאל אותו האם הוא עומד מאחורי המילים שאמר. המתלונן השיב בחיוב.

בסמוך לכך, ניסה הנאשם לתקוף את המתלונן בכך שהניף את ידיו לעבר פני המתלונן שהגן על עצמו באמצעות ידיו והצליח לחמוק מפגיעה. הנאשם אחז בגרונו של המתלונן בידו האחת ובידו השניה אחז במתלונן. בהמשך, ניסה המתלונן להשתחרר מאחיזת הנאשם, או אז אחז הנאשם בראשו של המתלונן והטיחו בחלון סורגים סמוך, פעמיים.

מיד ובסמוך, חבט הנאשם במכות אגרוף בפרצופו של המתלונן, באפו ובשיניו, נגח בו בראשו, אחז בפיו של המתלונן וניסה לפתוח אותו בכוח. בסמוך לכך, ניסה הנאשם להכניס את אצבעותיו לעיניו של המתלונן והחל לחבוט במכות אגרוף בפניו של המתלונן עד אשר יצאו עובדים מהמקום, אחזו בנאשם ולקחו אותו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חבלות בדמות שבר ברצפת ארובת העין, צניחת שומן אל תוך הסינוס



המקסירלי, נפירות באף וא-סימטריה בפנים עקב המטומה.

תסקיר שירות המבחן

3. כעולה מתסקיר שירות המבחן אשר הוגש ביום 26/06/19, הנאשם כבן 57, גרוש, יליד ברית המועצות, עלה ארצה בשנת 1993 ומתגורר באשקלון. במשך השנים שמר על יציבות תעסוקתית. מתואר על ידי מעסיקו כעובד נעים הליכות, אדיב, צנוע מוערך וסובלני.

הנאשם נעדר עבר פלילי.

הודה במרבית העובדות המפורטות בכתב האישום. טען כי על רקע הוויכוח המתואר בינו לבין המתלונן ובשל תחושתו כי המתלונן זלזל בו - פעל באופן אלים כמתואר בכתב האישום. הנאשם טען כי מבין שעלול לפעול באופן תוקפני וכי זקוק לעיתים לזמן כדי להירגע, וטען כי התנהגותו האלימה לא מאפיינת את התנהלותו, הבין ששגה במעשיו וחש אכזבה מעצמו. עוד הביע הנאשם תחושת אשמה, צער וחרטה, ואף פנה בבקשה לקבל את פרטי המתלונן על מנת להתנצל בפניו ולפצותו אך נאמר לו שזה לא אפשרי.

הנאשם הביע רצון להשתתף בהליך של צדק מאחה, ולאור המפורט התרשם שירות המבחן ממאמציו של הנאשם לקיים אורח חיים נורמטיבי ומסיכון נמוך להישנות עבירות.

משכך, הומלץ על ענישה שיקומית - טיפולית, ועל מנת לבחון אפשרות קיום הליך גישור פוגע - נפגע, הומלץ על דחיית מועד הדיון.

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 02/09/19 עלה כי הנאשם נמצא מתאים להשתלב בהליך צדק מאחה, אולם מסיבות שאינן תלויות בו, לא הסתייע הליך זה.

הנאשם הביע נכונות לשאת בעונש שיוטל עליו, והביע חשש מפני פגיעה בתעסוקתו, המהווה גורם יציב בחייו, המספק עבורו משמעות ופרנסה.

לאור שיתוף הפעולה המלא עם שירות המבחן, ונכונותו להתגייס לכל הליך הנדרש, לקיחת האחריות והנכונות להתנצל ולפצות את נפגע העבירות, ובשל התרשמותם כי התנהלותו של הנאשם באירוע זו חריגה בחייו, המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"צ למשך 220 שעות, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

כמו כן, בשל התרשמותם כי לא קיימת בעייתיות כלשהי בהתנהלותו של הנאשם המצריכה התערבות טיפולית כלשהי - לא המליצו על הטלת צו מבחן.



טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, והפנתה לערכים המוגנים אשר נפגעו בביצוע העבירה.

ב"כ המאשימה טענה כי על אף היעדר עבר פלילי והתרשמות שירות המבחן מהנאשם, כמפורט, המלצת שירות המבחן איננה מאזנת בצורה נכונה בין חומרת המעשים ותוצאותיהם לבין אינטרס השיקום של הנאשם. כמו כן, טענה כי בחירת הנאשם לנהל הליך הוכחות סותרת את העולה מהתסקיר לפיו כבר בעת המעשה הבין את השגיאה שבמעשיו.

בטיעוניה הפנתה אף לנזק אשר נגרם לנפגע העבירה ולפוטנציאל הנזק הגלום במעשי הנאשם, ולכך שמדובר באירוע מתמשך.

בהתחשב בכלל השיקולים עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף הנמוך של המתחם, לצד מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה כתמיכה בעתירתה.

6. ב"כ הנאשם עתרה לאמץ המלצת שירות המבחן. כמו כן, לא עתרה למתחם ענישה ספציפי, אולם טענה כי מתחם הענישה לו עתרה ב"כ המאשימה איננו תואם את נסיבותיו של מקרה זה, ולחילופין - כי אם זהו המתחם, אזי יש לחרוג ממנו משיקולי שיקום.

ב"כ הנאשם הפנתה בטיעוניה ללקיחת האחריות מצד הנאשם, על אף ניהול הליך ההוכחות, וזאת כפי שעולה מהתסקיר, וכן למאמציו של הנאשם לשתף פעולה עם השירות ורצונו להשתתף בהליך של צדק מאחה.

עוד הפנתה לעברו הנקי ולכך שלא הסתבך בפלילים מאז ביצוע העבירות עליהן נותן את הדין ועד כה, לאורח חייו הנורמטיבי ולהתרשמות שירות המבחן כי מדובר באירוע חריג להתנהלותו, וכן לתרומתו של נפגע העבירה להשתלשלות אירוע העבירה.

לאחר הדיון, הגישה ב"כ הנאשם פסיקה כתמיכה בעתירתה.

7. במועד הטיעונים לעונש הביע הנאשם צער וחרטה על מעשיו, וטען כי הפגיעה בכבודו, ברמה האישית, מצד נפגע העבירה, היא אשר הובילה למעשיו אשר נבעו מהיעדר היכולת להתאפק.

קביעת מתחם העונש ההולם:



8. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי, ככל שלא קיימת סיבה לחריגה מהמתחם, יגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

9. כתב האישום מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

10. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם ל**עקרון ההלימה**. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהעבירות אשר ביצע הנאשם הם שמירה על כבוד האדם, והזכות לשלמות הגוף, לביטחון אישי ולשלווה.

12. אין מחלוקת כי העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין הן עבירות חמורות.

בע"פ **10538/09 מלקוניאן נגד מדינת ישראל** (22/07/10) נאמר ביחס לעבירות מסוג זה כי: "**מעשיו של המערער הינם חמורים וקשים. בצדק השליך בית המשפט המחוזי ממעשיו של המערער על התופעה החברתית הקשה לה אנו עדים כי תגובה, אמירה או מענה של אדם שאינה משביעה רצון אם זה בחצר הבניין, בכביש או בחנות יכולה להוביל לאלימות קשה ובלתי נסבלת. תופעה זו מערערת באופן מוחשי את תחושת הביטחון הבסיסית וזורה אימה ופחד. על כן, שב וחזר בית משפט זה על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה שתעביר מסר חד וברור כי אלימות אינה פתרון, ואף אם אדם נקלע לסיטואציה מתסכלת או מרגיזה אינו יכול להביא לפתרונה באמצעות כוח הזרוע**".

13. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן בגין העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין מובילה למסקנה כי **הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני**, וזאת נוכח החבלה שנגרמה למתלונן והעובדה כי מדובר באירוע שהתמשך על פני מספר דקות ולא באירוע רגעי.

14. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בגין העבירות אלה מעלה כי קיים מנעד רחב של ענישה:

א. ברע"פ **8822/16 בן עזרי נגד מדינת ישראל** (17/11/16) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שגרם לאחר לשבר ונפחות בלסת התחתונה והוא אושפז למשך 5 ימים. בית משפט השלום בתל אביב-יפו קבע מתחם ענישה הנע בין 7-20 חודשי מאסר בפועל, אולם לאחר חריגה מהמתחם, בשל שיקולי שיקום, הטיל על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. גזר הדין אושר בבית המשפט המחוזי ואף בבית המשפט העליון.



ב. **ברע"פ 912/05 פלאח נגד מדינת ישראל (01/02/05)** דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש בגין הרשעתו בתקיפת המתלון, תוך גרימת שבר באפו, אשר בגינה הוטל עליו עונש מאסר בן 12 חודשים והופעל מאסר מותנה אשר היה תלוי ועומד כנגדו.

ג. **בעפ"ג (י-ם) 38039-04-15 רחמן נגד מדינת ישראל (10/12/15)** דחה בית המשפט המחוזי ערעור על חומרת העונש שהגיש המערער שהורשע בביצוע עבירת תקיפה של נהג אוטובוס שגרמה לשבר באפו. בית המשפט אישר מתחם ענישה הנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר. על אף העדר עבר, גיל צעיר, חלופי זמן והמלצת תסקיר אישר בית המשפט המחוזי עונש מאסר בן 6 חודשים מאחורי סורג ובריח.

ד. **בע"פ (מרכז) 47734-01-17 שרעבי נגד מדינת ישראל (16/05/17)** דחה בית המשפט המחוזי ערעור על גזר דין שניתן בגין אירוע בו המערער הכה במתלון במכת אגרוף וגרם לשבר באפו ובשל כך הוטל עליו עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות.

ה. **עפ"ג (מרכז) 33047-04-14 נחום נ' מדינת ישראל (08/07/14)** נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וזאת לאחר שהיכה בחלון רכבו של המתלון, נופף לעבר פניו בצרור מפתחות, השליך אבן על רכבו, ולאחר מכן היכה את המתלון באמצעות מקל וגרם לו חתך במצח, שהצריך טיפול רפואי. בית המשפט קמא קבע מתחם עונש הולם הנע ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי קבע כי בית משפט קמא שקל את כלל השיקולים הרלוונטיים במקרה זה, וכי צדק כשלא אימץ המלצת שירות המבחן להטלת של"צ.

ו. **בע"פ (מחוזי חיפה) 33776-01-13 שמאמי נגד מדינת ישראל (10/07/13)** קיבל בית המשפט באופן חלקי את ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שגרם לשבר באגודל ולחבלה בפנים, כך שעונשו הוקל מ-6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ל-4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ז. **בת"פ (מחוזי ב"ש) מדינת ישראל נגד אנופרייב (16/05/18)**, הורשעו 3 נאשמים בהתאם להודאתם בביצוע עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אשר כתוצאה מביצועה נגרם למתלון שבר בארובת העין. בית המשפט קבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל.

ח. **בת"פ (קריית שמונה) מדינת ישראל נגד לוי (29/11/17)**, הורשע נאשם בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חבלה חמורה ואיומים, אשר כתוצאה מביצוע נגרם למתלון שבר בלסת אשר הצריכה ניתוח וחבלות נוספות בחלקי הגוף השונים אשר הטיפול בהם הצריך אשפוז למשך 4 ימים. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 6-14 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר בפועל.

ט. **בת"פ (ב"ש) מדינת ישראל נגד טספאי (30/03/15)**, הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת חבלה חמורה, אשר כתוצאה מביצועה נגרמו למתלון מספר שברים מרוסקים באף, הוא פונה לבית החולים כשהוא מורדם ומונשם, והטיפול בחבלותיו הצריך אשפוז למשך 5 ימים. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 9-24 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, בין היתר, 10 חודשי מאסר בפועל.



15. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לפרמטרים הבאים:

א. הנזק שנגרם למתלונן כתוצאה מביצוע העבירות - מסיכום האשפוז של המתלונן (ת/3) עולה כי בבדיקת CT הודגם שבר ברצפת הארובה מימין וצניחת שומן על תוך הסינוס המקסילרי, וכן נצפו נפיחות והמטומה באף. לצורך טיפול, אושפז המתלונן בבית החולים במשך 3 ימים.

ב. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות - השתלשלות אירוע התקיפה, כפי שעולה מעובדות כתב האישום אשר הוכחו, מעלה כי אך בנס לא נגרמו למתלונן פגיעות חמורות יותר.

ג. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - כמפורט בעובדות כתב האישום וכפי שעולה אף מתסקירי שירות המבחן ומטיעוני ב"כ הצדדים והנאשם עצמו, העבירות בוצעו על רקע הוויכוח אשר התפתח בין הנאשם למתלונן במסגרת ההסעה, וויכוח אשר לטענת הנאשם גלש לאמירות קשות מצד המתלונן.

עוד יש לתת את הדעת לכך שהנאשם היה המבצע העיקרי והיחיד של העבירה.

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין נע בין 7 חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-16 חודשי מאסר בפועל.

17. לא מצאתי שיש לגזור מרע"פ 9543/16 מוחמד נגד מדינת ישראל (13/03/17) אליו הפנתה ב"כ המאשימה לתיק זה, וזאת לאור השוני בחומרת הנזק ובעמדת שירות המבחן לעומת מקרה זה. כך גם אין לגזור מע"פ 8991/10 מכבי נגד מדינת ישראל (27/10/11) אשר חומרת נסיבותיו ותוצאותיו שונות מאלה שבמקרה המונח לפניי, וכן לא מע"פ 4891/12 מור נגד מדינת ישראל (05/11/12), אשר נסיבותיו חמורות מאלה של העבירות הנידונות בפניי, בין היתר בשל התכנון המשמעותי שקדם לביצוע העבירה.

לעניין הפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם יש לציין כי חלק מהאירועים העומדים בבסיס אותם תיקים מתייחסים למכת אגרוף אחת ולא לאירוע אלימות קשה ומתמשך כמו במקרה המונח לפניי (ראו: ת"פ (נצ') 7767-07-08 מדינת ישראל נגד וליטוב) כאשר בחלק מהם אף קיימת הבחנה משמעותית נוספת כגון נאשם שעבר תהליך פסיכולוגי ופסיכיאטרי משמעותי (ת"פ (פ"ת) 55267-11-16 מדינת ישראל נגד וונדמאן), נאשם שבשל מצבו הרפואי לא יכול היה לבצע עבודות שירות ומשכך חרג בית המשפט בעניינו לקולא (ת"פ (חי') 45523-03-16 מדינת ישראל נגד פרץ), וכן מקרה בו הופנתה אלימות מצד המתלונן כלפי הנאשם (ת"פ (כ"ס) 1267/09 מדינת ישראל נגד פלוני). כמו כן, עפ"ג (מחוזי מרכז) 51745-01-12 מדינת ישראל נגד בבתי עוסק בנאשם אשר בעניינו הומלץ על ביטול ההרשעה בשל פגיעה אפשרית בתעסוקה, בית משפט השלום קיבל עמדה זו, ובית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, הרשיע את הנאשם, אולם הסתפק בהטלת של"צ לצד ענישה נלווית. כמו כן, לעניין עפ"ג (מחוזי מרכז) 2933-09-14 אדרי נגד מדינת ישראל אליו הפנתה ב"כ הנאשם, עיון בגזר הדין של בית משפט קמא מעלה כי מדובר באירוע בו המתלונן נקט אלימות הן כלפי הנאשם והן כלפי נוספת, ובית המשפט הטיל על הנאשם, בין היתר, 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ערעורו של הנאשם על חומרת העונש התקבל, בהסכמת הצדדים, בין



היתר לאור האמור.

בשל המפורט, לא מצאתי כי יש בפסיקה זו כדי להשפיע על קביעתי ביחס למתחם העונש ההולם במקרה המונח לפניי.

18. במקרה דנן, לא שוכנעתי כי קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לקולא, ואנמק.

סעיף 40ד(א) לחוק קובע שבמידה ובית המשפט **"מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומי..."**

במקרה זה, עסקינן בנאשם ששירות המבחן התרשם כי מנהל אורח חיים נורמטיבי שזהו אירוע חריג בחייו, וכן בנאשם אשר הביע נכונות לשתף פעולה ולקחת חלק בהליך של צדק מאחה. עם זאת, מדובר בנאשם אשר לא עבר כל תהליך טיפולי מכל סוג שהוא, ואף בהצגת עמדתו במועד הטיעונים לעונש, לצד הבעת החרטה, שב והפנה להתנהלותו של נפגע העבירה ככזו שהובילה למעשיו, ובכל הכבוד הראוי להמלצת שירות המבחן, לא מצאתי כל ביסוס לקביעתם כי קיים סיכוי נמוך להישנות מעשי עבירה וכי לא "קיימת בעייתיות כלשהי בהתנהלותו המצריכה התערבות טיפולית" בהיעדר כל הליך טיפולי.

בתסקיר שירות המבחן מיום 26/06/19 צוין כי במצבים בהם חווה הנאשם הצפה רגשית, הוא מתקשה לנהל רגשותיו ולשלוט בדחפיו ומגיב ללא שיקול דעת, וכי ניכר שכאשר מרגיש דחוי או בעמדת נחיתות - נוטה לפעול באופן תוקפני ולא מווסת כפי שפעל בעת ביצוע העבירה הנוכחית. לא מצאתי כיצד התנהלות מסוג זה לא תשוב על עצמה בהיעדר הליך טיפולי - שיקומי כלשהו.

לאור המפורט, שוכנעתי כי לא קיימת עילה לחרוגה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום, אולם אין ספק כי המפורט בתסקיר, ובכלל זה שיתוף הפעולה של הנאשם ורצונו לקחת חלק בהליך של צדק מאחה - יילקחו בחשבון בתוככי המתחם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

19. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה **(סעיף 40יא)**. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - כמפורט לעיל, הנאשם הודה בפני שירות המבחן במרבית העובדות המפורטות בכתב האישום והביע צער וחרטה. שירות המבחן התרשם כי מנהל את חייו באופן נורמטיבי.



ב. מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירות ולפיצוי על הנזק שנגרם בגין - כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם טען כי פנה בבקשה לקבל את פרטי המתלון על מנת להתנצל בפניו ולפצותו. כמו כן, הנאשם הביע נכונות להשתתף בהליך של צדק מאחה, אשר לא יצא לפועל מסיבות שאינן קשורות בו, וכן הביע נכונות לפצות את המתלון.

ג. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - הנאשם נעדר עבר פלילי.

20. בטרם סיום אצ"ן את הידוע לכל, כי תסקיר שירות המבחן מהווה המלצה בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (ראו: ע"פ 6341/14 בן אישטי נגד מדינת ישראל (08/07/15)).

21. במצב דברים זה, בשוקלי מחד גיסא העדר הליך טיפולי על אף גורם הסיכון שהוצג בתסקיר שירות המבחן ומאידך גיסא, היעדר עבר פלילי והתרשמות שירות המבחן, כמפורט לעיל, אני סבורה כי ניתן להסתפק בענישה ברף בתחתון של המתחם, דהיינו עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד ענישה צופה פני עתיד ורכיב ענישה כלכלי.

22. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 7 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 2.2.20 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות בבאר שבע.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בכל תנאי הממונה שאם לא כן יכול וירצה יתרת המאסר מאחורי סורג ובריח.

במידת הצורך ימסור הנאשם בדיקות שתן לגילוי סמים.

2. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ח' ו/או סימן ד' לפרק י' לחוק העונשין.

3. התחייבות על סך 2500 ש"ח להימנע במשך שלוש שנים מביצוע עבירה לפי סימן ח' ו/או סימן ד' לפרק י' לחוק העונשין.

4. הנאשם ישלם למתלון פיצוי בסך 10,000 ₪.

הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון מיום 16.3.20.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.



זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ג' טבת תש"פ, 31 דצמבר 2019, בנוכחות הצדדים.